

TEE JOTAIN!

30.11.2011

Matt. 25:31-46

Todellinen kristillisyys on kiinnostusta toisista ihmisistä ja heidän tarpeistaan. Loppujen lopuksi tarpeet ovat kaikilla samanlaisia, yksinkertaisia, arkisia asioita.

On ihmisiä, joilla ei ole rahaa ruokaan täksi illaksi tai täksi viikoksi. On ihmisiä, joilta puuttuu muuttoapua. On nuoria perheitä, joilla ei ole lastenhoitoapua. On yksinäisiä naisia, joiden autoon pitää vaihtaa renkaat ja taulukoukku pitäisi saada porattua seinään. On poikamiehiä, joiden äiti ei ole elänyt aikoihin, mutta tekisi kovasti mieli kotona tehtyä pullaa tai hernekeittoa.

Todellinen usko ei ole jumalanpalveluksessa istumista ja uskomista. Usko on tarkoitus elää todeksi ihan muilla lihaksilla kuin istumalihaksilla. Uskovilla on kuitenkin erityisiä kiusauksia. Eräs niistä on kiusaus tukeutua kliseisiin, joilla voimme yrittää naamioida välinpitämättömyyttämme. Voimme sanoa, että rukoilen puolestasi. Rukoilen ja jään odottamaan ruuan lisääntymistä jääkaapissa.

Mitä haluan tällä sanoa? Haluanko todistaa uskoni määrää tai laatua? Ajattelenko, että kaikki on viime kädessä hengellistä ikään kuin meillä ihmisinä ja kristittyinä ei olisi ruumiillisia, käsin kosketeltavia tarpeita, joihin tepsii käsin kosketeltava apu? Elätkö niin korkealla ”hengessä”, etteivät jalat enää tapaa maata? Vai rukoilenko siksi, ettei minun tarvitse kääriä hihojani ja tehdä jotain?

Useita vuosia sitten tein mielenkiintoisen havainnon. Aloin rukoilla tosissani joillekin ihmiselle apua heidän tarpeissaan. Rukoilin, että joku lähtisi elämän tarkoitusta pohtivan ihmisen kanssa seurakuntaan, ystävästyisi hänen kanssaan, vastaisi hänen kysymyksiinsä ja antaisi aikaansa. Joku, joka osaisi selittää uskon asiat hienosti ja jolla olisi aikaa. Rukoilin, että joku antaisi ruokaa ihmiselle, jolla tiesin olevan taloudellisesti vaikeaa. Joku, jolla olisi rahaa. Jumala vastasi hyvin pian, mutta täysin odottamattomalla tavalla.

Yllättäen jouduin vedetyksi mukaan näiden ihmisten elämänkipuihin ja tajusin, että *minä* menin etsijän kanssa seurakuntaan, ystävästyin hänen kanssaan, yritin vastata hänen kysymyksiinsä ja annoin hänelle aikaani. *Minä* vein ruokakassia tyhjän kaapin täytteeksi.

Minä olin vastus omaan rukoukseeni! Se tuntui kiusalliselta; enhän *minä sitä* ollut rukoillut! Olin rukoillut, että Jumala lähettäisi jonkun toisen! Jonkun kokeneemman!

Jonkun, joka tuntee Raamattua paremmin ja osaa puhua uskosta! Jonkun, jolla on enemmän aikaa (jota minulla ei ollut) ja rahaa (jota minulla ei *todellakaan* ollut)! Jonkun paremman! Mutta siinä olin *minä* kaikkien vastalauseideni kanssa, auttamassa ihmisiä tarpeissa, joihin olin rukoillut heille apua. Vain minä, ketään toista ei näkynyt.

Olin siinä, koska olin rukoillut tosissani ja Isä halusi antaa minulle ajateltavaa. Tuntui siltä kuin Hän olisi kysynyt minulta: ”Elisabet, oletko sinä valmis auttamaan? Elisabet, haluatko tehdä niitä tekoja, joita Minä teen vai haluatko edelleenkin sulkeutua kotiisi rukoilemaan niiden tapahtumista ihmeen kautta ilman omaa vaivannäköä?”

Erittäin selväksi tämä Jumalan koulussa oleminen tuli viimeistään silloin, kun rukoilimme ystäväni kanssa uskova hoitajaa eräälle kuolemansairaalle miehelle. Pian tämän jälkeen ystävä sai työvoimatoimistosta työpaikan – tämän miehen hoitajaksi! Siinä oli uskova hoitaja, joka vei elämän sanaa miehelle elämän kalkkiviivoilla! Rukouksen seuraukset voivat todella yllättää. Rukous ei muuta vain olosuhteita, se muuttaa myös rukoilijaa!

Oletko valmis näkemään itsesi Jumalan vastuksena rukouksiisi? Voisitko sinä kuulua Jumalan suunnitelmaan?

Vai kun ihminen, jolla ei ole leipää, tulee luoksesi, sanotko, että rukoillaan tämän vaikean tilanteen puolesta. Sitten toivotat siunausta, menet kotiisi ja ahmit leipää kuvun täyteen. Loput leivästä jää vahingossa pilaantumaan ja myöhemmin heität sen roskiin.

Tunnistan tässä itseni. Miten helposti ajattelen, että olen liian köyhä auttamaan. En ole edes kokopäivätyössä, meillä on reilusti lainaa ja isot vakuutusmaksut. Myös meidän tarpeemme ovat todellisia.

Mutta hei, irrotetaan vähän katsettamme niistä omista tarpeista ja asetetaan asiat uusiin mittasuhteisiin! On olemassa ihmisiä, joiden tarpeet ovat polttavampia ja ensisijaisempia kuin omamme. Onhan aika kohtuutonta, että itsellä on kaksi autoa, kun kaikilla ei ole edes kahta kirkkokelpoista paitaa ja ehkä sen vuoksi joku ei ylitä kirkon kynnystä.

Miten ravistelevaa onkaan huomata, että Jeesus ei viimeisellä tuomiolla (löytyy kohdasta Matt. 25:31- 46!) kysy uskomme määrää ja laatua, ei sitä, paljonko olemme lukeneet Raamattua tai olemmeko ylipäänsä lukutaitoisia. Hän ei kysy käymmekö seurakunnan illoissa ja piireissä. Hän kysyy vain *rakastimme*.

Jaakobin kirje haastaa meitä istuvia ja uskovia näin: ”Näette siis, että ihminen osoittautuu vanhurskaaksi tekojen, ei yksistään uskon perusteella. Juuri tekojen ansiosta portto Rahabkin osoittautui vanhurskaaksi, kun otti sanansaattajat luokseen ja auttoi heidät pois toista tietä.” (Jaak. 2:24-25)

Vanhurskas tarkoittaa Jumalalle kelpaavaa, siis ihmistä joka pääsee taivaaseen. Juuri ennen Rahab nimisen huoran taivaskelpoisuuden vakuuttamista kirjoittaja oli kertonut Aabrahamista, jota arvostetaan uskon sankarina. Tässä on pahikset ja pyhikset samalla viivalla!

Ottaessaan vastaan Jumalan sanansaattajat, luvaton maan vakoojat Rahab otti vastaan Jumalan. Rahab olisi voinut *sanoa* arvostavansa näitä asioita ja lähettää vakoojat yön silmään kuolemaan mieluummin kuin ottaa riskin heidän kätkemisestään kotiinsa. Rahabin usko ei ollut sanoja vaan tekoja. Se oli siis aitoa, arjen kestäväää uskoa, rakkautta ja välittämistä, omasta mukavuudesta tinkimistä toisen hyväksi.

Kun Jumala katsoo Rahabia, ei Hän laske miesten määrää samoin kuin Hän ei laske pahojen ajatustemme tai sanojemme määrää. Hän katsoo vain, onko Hän tervetullut Rahabin kotiin. Ottaako Rahab Jumalan vastaan näissä sanansaattajissa? Olisi varmasti ollut tuhat korkea-arvoisempaa kotia, joissa Jumala olisi voinut vieraila. Mutta Jumala valitsi Rahabin kodin. Ei Hän tarkastellut Rahabin taustoja. Hän näki Rahabin avoimen sydämen. Ja se riitti.